

Παραμονή Πρωτοχρονιάς: Το θαύμα που συγκλόνισε την Ορθοδοξία

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στην πόλη Κουιμπίσεβ ζούσε μία οικογένεια: η ευσεβής μητέρα και η κόρη της Ζωή. Το βράδυ της παραμονής της Πρωτοχρονιάς του 1956 η Ζωή προσκάλεσε επτά φίλες της και άλλους τόσους νεαρούς σε δείπνο και χορό. Τότε ήταν η νηστεία των Χριστουγέννων(1) και η μητέρα παρακάλεσε την Ζωή να μην προγραμματίσει μια εσπερίδα με χορούς και φαγητό , αλλά η κόρη επέμενε στο δικό της. Εκείνο το βράδυ η μητέρα πήγε στην Εκκλησία να προσευχηθεί.

Μαζεύτηκαν οι καλεσμένοι , αλλά ο αρραβωνιαστικός της Ζωής δεν είχε έρθει ακόμη. Το όνομα του ήταν Νικόλαος. Οι κοπέλες και τα αγόρια χωρίσθηκαν σε ζευγάρια και άρχισαν το χορό.

Η Ζωή έμεινε μόνη της. Από αμηχανία χωρίς να πολυσκεφθεί , κατέβασε την εικόνα του αγίου Νικολάου του Θαυματουργού από τον τοίχο και είπε:

«Θα πάρω αυτόν τον Νικόλα και θα πάω να χορέψω μαζί του», χωρίς να δίνει σημασία εν τω μεταξύ στις φίλες της, οι οποίες την συμβούλευσαν να μη κάνει αυτήν την βλάσφημη ενέργεια, αλλά η Ζωή απάντησε με θράσος: «Αν υπάρχει Θεός, ας με τιμωρήσει!»

Άρχισε να χορεύει, έκανε δύο γύρους, οπότε ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο γίνεται ένας φοβερός θόρυβος, ανεμοστρόβιλος, και έλαμψε φως εκτυφλωτικό σαν αστραπή.

Η διασκέδαση γύρισε σε φρίκη και τρόμο.

Όλοι έφευγαν φοβισμένοι από το δωμάτιο. Μόνο η Ζωή στεκόταν ακίνητη, με την εικόνα του Αγίου κολλημένη στο στήθος, απολιθωμένη και παγωμένη σαν μάρμαρο.

Οι γιατροί, που γρήγορα κατέφθασαν, δεν μπόρεσαν να την συνεφέρουν με τις προσπάθειες τους.

Οι βελόνες των ενέσεων, που ήθελαν να της κάνουν, στράβωναν και έσπαζαν καθώς κτυπούσαν πάνω στο μαρμαρωμένο κορμί της! Θέλησαν να την μεταφέρουν στο νοσοκομείο, αλλά δεν μπόρεσαν να την μετακινήσουν από την θέση της. Τα πόδια της λές και ήσαν καρφωμένα στο πάτωμα.

Αλλά, η καρδιά χτυπούσε! Η Ζωή ήταν ζωντανή. δεν μπορούσε όμως πλέον να φάει ούτε να πιεί...

Όταν η μητέρα της γύρισε και είδε τι συνέβη, έπεσε αναίσθητη και την μετέφεραν στο νοσοκομείο, από το οποίο βγήκε σε μερικές ημέρες. Η πίστη της στην ευσπλαχνία του Θεού και οι θερμές μητρικές της προσευχές για συχώρηση της δύστυχης, ανανέωσαν, με τη Χάρι του Θεού, τις ζωτικές της δυνάμεις.

Η Ζωή ήλθε σε συναίσθηση και με δάκρυα ζητούσε συγχώρηση και βοήθεια.

Τις πρώτες ημέρες το σπίτι της ζωής ήταν κυκλωμένο από πλήθος κόσμου, πιστοί που ήρθαν ή ακόμη και που βάδισαν από μακριά, περίεργοι, γιατροί, και πνευματικά πρόσωπα.

Αλλά, γρήγορα, κατ' εντολή των αρχών, το σπίτι έκλεισε για τους επισκέπτες. Δύο αστυνομικοί φύλαγαν σκοπιά εναλλάξ ανά οκτάωρο. Κάποιοι από τους φύλακες που ήσαν ακόμη νέοι (28-30) άσπρισαν από την φρίκη ακούγοντας κάθε νύχτα τη Ζωή να βγάζει τρομακτικές κραυγές.

Νύχτες και νύχτες δίπλα της προσευχόταν η μητέρα.

-Μαμά, προσευχήσου! Προσευχήσου, γιατί χάνομαι για τις αμαρτίες μου! Προσευχήσου! Φώναζε η Ζωή.

Για όλα όσα συνέβησαν ενημέρωσαν και τον Πατριάρχη και τον παρεκάλεσαν να ευχηθεί υπέρ της αναρρώσεως της Ζωής. Ο Πατριάρχης απάντησε

Εκείνος που την τιμώρησε εκείνος και θα την ελεήσει!

Μεταξύ των προσώπων που επετράπη στο εξής να επισκεφθούν τη Ζωή ήσαν:

1. Εγνωσμένου κύρους καθηγητής της ιατρικής που κατέφθασε από την Μόσχα. Αυτός βεβαίωσε ότι η καρδιά δεν σταμάτησε να χτυπά.

2. Ιερείς, τους οποίους προσκάλεσε η μητέρα της για να πάρουν από τα χέρια της Ζωής τον άγιο Νικόλαο. Αλλά ούτε εκείνοι μπόρεσαν να ξεκολλήσουν την εικόνα από τα απολιθωμένα χέρια της Ζωής.

3. Ο ιερομόναχος Σεραφείμ από την έρημο του Γκλίνσκ, ο οποίος ήρθε στο Κουιμπίσεβ για την εορτή των Χριστουγέννων και τέλεσε αγιασμό και άγιασε την εικόνα. Κατόπιν είπε: «Τώρα πρέπει να περιμένουμε κάποιο σημείο το Πάσχα!

Αν δεν γίνει τίποτε , σημαίνει ότι πλησιάζει το τέλος του κόσμου!», δείχνοντας με τα λόγια αυτά την βαθείά του πίστη σ' ένα θαύμα.

4. Ο Μητροπολίτης Νικόλαος , ο οποίος επίσης διάβασε παράκληση και είπε: «νέο θαύμα να περιμένουμε το Πάσχα», επαναλαμβάνοντας τον λόγο του ευσεβούς ιερομόναχου.

Τις παραμονές της εορτής του Ευαγγελισμού (που εκείνη τη χρονιά έπεσε το Σάββατο της τρίτης εβδομάδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής) πλησίασε προς τους φύλακες της Ζωής ένα καλοσυνάτος Γέροντας και τους παρεκάλεσε να του επιτρέψουν να ιδεί την Ζωή. Αλλά οι φύλακες αστυνομικοί αρνήθηκαν να του επιτρέψουν.

Ήρθε ο Γέροντας και την επόμενη ημέρα, αλλά πάλι οι επόμενοι φύλακες δεν τον άφησαν. Την Τρίτη φορά ,ανήμερα του Ευαγγελισμού , οι φύλακες τον άφησαν. Η φρουρά τον άκουσε πόσο εύσπλαχνα μίλησε στην Ζωή μπαίνοντας: «Λοιπόν , κουράστηκες από την ορθοστασία;»

Πέρασε λίγη ώρα και, όταν οι φρουροί θέλησαν να βγάλουν έξω τον Γέροντα, αυτός δεν ήταν μέσα στο δωμάτιο...

Όλοι ήσαν βέβαιοι ότι εκείνος ήταν ο ίδιος ο άγιος Νικόλαος. Έτσι η Ζωή έμεινε όρθια 4 μήνες (128 μέρες), μέχρι το Πάσχα ακριβώς, που εκείνη τη χρονιά έπεσε 23 Απριλίου (6 Μαΐου με το νέο ημερολόγιο).

Τη νύχτα της Λαμπροφόρου Αναστάσεως του Χριστού η Ζωή άρχισε να φωνάζει ιδιαίτερα δυνατά:

-Προσεύχεσθε!

Οι νυχτερινοί φύλακες ανατρίχιασαν και άρχισαν να την ρωτούν: «Γιατί φωνάζεις τόσο φοβερά;»

Ακολούθησε η απάντηση:

-Φοβερό ! Καίγεται η γή! Προσεύχεσθε! Όλος ο κόσμος χάνεται για τις αμαρτίες του, προσεύχεσθε!

Από εκείνη τη στιγμή η Ζωή αναζωογονήθηκε, οι μύς άρχισαν να μαλακώνουν , να ζωντανεύουν. Τελικά την έβαλαν στο στρώμα, αλλά εκείνη συνέχισε να φωνάζει και να καλεί όλου σε προσευχή για τον κόσμο που χάνεται για τις αμαρτίες, για την γη που καίγεται για τις ανομίες της.

-Πως έμεινες ζωντανή μέχρι τώρα; Ποιος σε έτρεφε; την ρώτησαν

-Περιστερία, περιστέρια με έτρεφαν, ήταν η απάντηση . Από αυτό έγινε φανερό ότι έλαβε έλεος και συγχώρηση από την Δεξιά του Κυρίου Παντοκράτορος.

Ο Κύριος συγχώρησε τις αμαρτίες της Ζωής, με την παρουσία του αγίου Νικολάου του Θαυματουργού , και λόγω των μεγάλων βασάνων της και της ορθοστασίας κατά την διάρκεια των 128 ημερών.

Όλα αυτά τα γεγονότα συνετάραξαν τους κατοίκους του Κουιμπίσεβ και των περιχώρων. Πολλοί άνθρωποι βλέποντας τα θαύματα, ακούγοντας τα ουρλιαχτά και τις παρακλήσεις της να προσευχόμαστε για τους ανθρώπους που χάνονται εξ αιτίας των αμαρτιών τους, ξαναβρήκαν την πίστη τους στον Θεό.

Γύρισαν στην Εκκλησία με μετάνοια. Όσοι δεν φορούσαν σταυρό , άρχισαν να φορούν κατά την εποχή εκείνη που μόνο γι' αυτό ήταν δυνατόν να πληρώσουν με τη ζωή τους. Η επιστροφή ήταν τόσο μαζική ώστε δεν έφθασαν τα σταυρουδάκια των εκκλησιών για όλους όσους ζητούσαν.

Με φόβο και δάκρυα ζητούσε ο λαός συγχώρεση των αμαρτιών , επαναλαμβάνοντας τα λόγια της Ζωής: «Φοβερό, η γη καίγεται, χανόμαστε για τις αμαρτίες μας! Προσεύχεσθε! Οι άνθρωποι χάνονται για τις ανομίες τους!».

Την τρίτη ημέρα του Πάσχα η Ζωή έφυγε για τον Κύριο , αφού διήνυσε τον δύσκολο δρόμο της ορθοστασίας των 128 ημερών μπροστά στο πρόσωπο του Κυρίου για την συγχώρεση όλων των αμαρτιών της.

Το άγιον Πνεύμα την διατηρούσε στη ζωή όλες αυτές τις ημέρες για να αναστήσει την ψυχή της από τον θάνατο της αμαρτίας, ώστε στην μέλλουσα αιώνια ημέρα να την αναστήσει εν σώματι για την ζωή την αιώνιο. Όπως, άλλωστε το λέει και το ίδιο το όνομά της: Ζωή.

Σχόλιο (του ρωσικού πρωτοτύπου):

Στον σοβιετικό τύπο εκείνης της εποχής είχε επίσης σχολιαστεί η περίπτωση της Ζωή. Απαντώντας στα γράμματα που έφθαναν στην διεύθυνση διάσημης εφημερίδας, ένας αλαζονικός επιστήμων υποστήριξε ότι το γεγονός με την Ζωή πράγματι δεν είναι φανταστικό, αλλά εν τούτοις δήλωσε ότι είναι μια μορφή ακαμψίας άγνωστη ακόμη στην επιστήμη.

Είναι προφανής η αναλήθεια μιάς τέτοιας υπόθεσης, διότι: Πρώτον, στην ακαμψία δεν υπάρχει τέτοια πετρώδης σκλήρυνσή του δέρματος, ώστε οι γιατροί να μη μπορούν να κάνουν ένεση στον άρρωστο.

Δεύτερον , μπορεί ένας τέτοιος άρρωστος να μεταφερθεί από τόπο σε τόπο, ενώ η Ζωή δεν μπορούσαν να την μετακινήσουν· αυτή στεκόταν όρθια και μάλιστα τόσο πολύ που οι συνήθεις άνθρωποι δεν μπορούν να σταθούν.

Τρίτον , η αρρώστια καθ' εαυτή δεν επιστρέφει τον άνθρωπο στον Θεό και δεν φέρει αποκαλύψεις από τον ουρανό, ενώ στην περίπτωση της Ζωή όχι μόνο χιλιάδες άνθρωποι ξαναβρήκαν την πίστη τους στον Θεό, αλλά φανέρωσαν την πίστη τους έμπρακτα, δηλαδή βαπτίστηκαν και έζησαν ηθικά.

Όχι μόνο πίστεψαν ότι υπάρχει Θεός, αλλά και έγιναν Χριστιανοί. Απ' αυτόν είναι φανερό ότι δεν επρόκειτο για απλή ασθένεια, αλλά για κάποια θεϊκή οικονομία. Αυτός έμπρακτα στερεώνει την πίστη, για να λυτρώσει τους ανθρώπους από τις

αμαρτίες και από τη τιμωρία γι' αυτές.